nr. 2-23170388-12-2-29112023-1
Dosarul nr. 2-24709/23

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 03 decembrie 2024
Cererea de apel depusă de reprezentantul reclamantei la 09 decembrie 2024
Hotărârea integrală întocmită la 16 ianuarie 2025

03 decembrie 2024 mun. Chişinău
Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător – Olga Boțan
grefier – Cristina Delinschi

cu participarea reclamantei și a reprezentantului reclamantei, în lipsa pârâtului legal citat și a intervenientului accesoriu, care a solicitat examinarea pricinii în lipsa sa,

a examinat în şedinţa de judecată publică pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de***** împotriva lui *****, intervenient accesoriu DPDC sec. Botanica mun. Chișinău cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și decăderea din drepturile părintești,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanţilor la proces:

La 29 noiembrie 2023 a fost înregistrată și repartizată prin PIGD la data de 29 noiembrie 2023 cererea de chemare în judecată depusă de***** împotriva lui *****, intervenient accesoriu DPDC sec. Botanica mun. Chișinău cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și decăderea din drepturile părintești.

În motivarea acțiunii s-a invocat că la data de *****, s-a născut fiica *****, tatăl biologic fiind *****, nefiind în căsătorie înregistrat. După 6 luni de la naşterea copilului s-au separat, iar pârâtul din momentul separării nu a contribuit material sau financiar.

Din aceste considerente adresează instanței de judecată cerere atât privind încasarea pensiei de întreținere a copilului minor cât și decăderea din drepturile părintești.

Susține că, la încasarea pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă, instanțele judecătorești urmează să țină cont de starea materială și familială a părților și de alte circumstanțe importante.

Consideră că, ținându-se cont de starea materială și familială a părților, de alte circumstanțe importante și păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Mai invocă reclamanta că, pensia alimentară v-a fi destinată pentru nevoile alimentare ale copilului, obligația legală de întreținere a copilului, este mult mai complexă decât o simplă îndatorire alimentară, pentru că are menirea de a procura celui îndreptățit, resursele necesare

împlinirii și a altor trebuințe, precum cele privind asigurarea unei instruiri corespunzătoare, a unei locuințe, a tratamentelor medicale, odihnei necesare (toate în măsura permisă anterior).

Astfel, solicitând încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor în sumă de 3000 lei.

Conform informației de la Biroul Național de Statistică valoarea minimului de existență pentru un copil în anul 2023, constituie suma de 3613,7 lei.

Consideră că, stabilirea pensiei pentru întreținerea copilului minor, reieșind din minimul de existență, vine în contradicție cu Convenția cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25.02.1993, potrivit căreia, răspunderea pentru creșterea copilului și asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților. Aceștia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului. Astfel, călăuzindu-ne de normele legale ce guvernează prezentul litigiu, ținând cont de faptul că răspunderea pentru creșterea și asigurarea dezvoltării copilului revine în primul rând părinților, aceștia având obligația de a-și exercita drepturile și de a-și îndeplini obligațiile față de copil, ținând cont de faptul că, părinții au îndatorirea de a crește copilul în condiții care să asigure dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală și socială în mod deplin, solicit admiterea cererii și dispunerea încasării pensiei de întreținere a copilului minor în mărime de 3000 lei lunar.

Menționează că, pârâtul dispune de salariu din care ar putea asigura material copilul, nu este angajat oficial însă activează ocazional. Reclamanta mai menționează că pârâtul nu doar nu contribuie material dar nici nu se interesează niciodată de soarta copilului mai mult ca atât copilul nici nu își cunoaște tatăl biologic, considerând că tatăl este actualul meu soț.

Consideră că, prin neonorarea de către pârât a obligațiilor sale părintești, pîrîtul a pus în pericol bunăstarea copilului, deși în toată această perioada pârâtul s-a întreținut exclusiv doar pe sine, punând astfel pe prim plan interesul personal, în detrimentul interesului superior al copilului.

Menționează că, abandonul total al copilului de către tatăl său și lipsa interesului manifestat față de copil, reprezintă o premisă reală de decădere din drepturile părintești ale acestuia.

Totodată, în speță pârâtul nu a respectat prevederea art.60 alin.(2) Cod Familiei, care prevede că, părinții poartă răspundere pentru dezvoltarea fizică, intelectuală și spirituală a copiilor și au prioritate la educația lor față de oricare alte persoane.

Drept urmare, în ipoteza instituită de legiuitor că „părinții poartă răspundere”, conchide apărarea faptul că răspunderea-meritată a pârâtului pentru faptul lăsării fără supraveghere a dezvoltării fizice, intelectuale și spirituale copilului-minor pe parcursul unei perioade de timp atât de îndelungate atrage după sine aplicabilitatea sancțiunii/răspunderii sub formă de decăderea acestuia din drepturile-părintești.

Reieșind din prevederile legale, părinților le revine obligațiunea și de a contribui și financiar la întreținerea copilului (fapt nerespectat de către pârât), ori contribuirea dată nu denotă în exclusivitatea de a fi executată doar în baza unei hotărâri a instanței de judecată, dar fiind o obligațiune morală (prevăzută expres de lege).

În atare circumstanțe, conchide reclamanta faptul că nici una din obligațiunile legale pe care le are tatăl copilului nu au fost și nici nu sunt respectate de pârât.

Solicită reclamanta a-l decădea pe pârâtul Hîncu Eduard din drepturile părintești în privința copilului minor Hîncu Maria.

Solicită reclamanta:

Încasarea de la ***** în beneficiul lui***** pensia pentru întreținere a copilului minor ***** a.n. ***** sumă bănească fixă în mărime de 3000 lei lunar, din data depunerii acțiunii până la atingerea majoratului de către copil;

A-l decădea pe pârâtul ***** din drepturile părintești în privința copilului minor *****.

În ședința de judecată reclamanta s-a prezentat, a susținut integral cererea chemare în judecată şi a solicitat admiterea acesteia integral.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantei, avocatul Panuș Liliana a susținut integral cererea chemare în judecată, solicitând admiterea acesteia.

În ședința de judecată pârâtul *****, fiind legal citat despre data, ora și locul ședinței de judecată, nu s-a prezentat din motive necunoscute instanței de judecată. Faptul citării legale a pârâtului se confirmă prin avizul de recepție (f.d.49,50)

În şedinţa de judecată reprezentantul intervenientului accesoriu nu s-a prezentat, a depus cererea de examinare a pricinii în lipsa sa, a prezentat Avizul privind examinarea condițiilor de trai ale reclamantei.

În conformitate cu art. 206 alin. (3) Cod de procedură civilă, dacă pîrîtul, înştiinţat legal despre locul, data şi ora şedinţei de judecată, nu s-a prezentat în judecată şi nu a comunicat instanţei motivul neprezentării sau dacă motivele sînt considerate de instanţă ca fiind neîntemeiate, sau dacă pîrîtul nu a solicitat examinarea pricinii în lipsa sa, instanţa o examinează în lipsa acestuia. În ședința de judecată pârâtul *****, fiind legal citat despre data, ora și locul ședinței de judecată, nu s-a prezentat din motive necunoscute instanței de judecată. Faptul citării legale a pârâtului se confirmă prin avizul de recepție (f.d.49, 50).

În conformitate cu art.206 al.(5) Cod procedură civilă, neprezentarea în ședință de judecată a reprezentantului, sau a unui alt participant la proces nu împiedică examinarea pricinii. La solicitarea întemeiată a participantului la proces, instanța poate amâna o singură dată judecarea pricinii din cauza neprezentării motivate a reprezentantului acestuia.

În ședința de judecată a fost audiată în calitate de martor Șișcov Tatiana care a declarat că, îl cunoaște pe pârât deoarece locuiesc în același sat, în timpul concubinajului cu reclamanta s-au întâlnit la sărbători. A comunicat instanței de judecată că, el a mai trăit în concubinaj și cu altă femeie, după despărțire de***** el nu s-a interesat de copilul minor, nu a fost la nici o sărbătoare a copilul, mai mult ca atât, copilul îl consideră tată pe actualul soț al reclamantei. Niciodată nu a auzit ca pârâtul să îi transmită bani, cadouri copilului.

Aprecierea instanței:

Studiind cererea de chemare în judecată, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate şi raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speţa, instanţa de judecată consideră necesar de a admite parţial acțiunea depusă de** împotriva lui *****, intervenient accesoriu DPDC sec. Botanica mun. Chișinău cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și decăderea din drepturile părintești, reieșind din următoarele considerente.***

Conform art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă până la proba contrară.

Analizând circumstanțele faptice ale cauzei și actele anexate la materialele dosarului, instanța de judecată reține următoarele.

Din materialele dosarului rezultă că, părţile au un copil minor comun ***** născută la data de *****. (f.d.8)

Capătul de cerere privind încasarea pensiei de întreținere, urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

Conform art. 74 Codul familiei, (1) Părinţii sînt obligaţi să-şi întreţină copiii minori şi copiii majori inapţi de muncă care necesită sprijin material. (2) Modul de plată a pensiei de întreţinere se determină în baza unui contract încheiat între părinţi sau între părinţi şi copilul major inapt de muncă. (3) Dacă lipseşte un atare contract şi părinţii nu participă la întreţinerea copiilor, pensia de întreţinere se încasează pe cale judecătorească, la cererea unuia dintre părinţi, a tutorelui copilului sau a autorităţii tutelare teritoriale.

Potrivit art. 75 Codul familiei, pensia de întreţinere pentru copilul minor se încasează din salariul şi/sau din alte venituri ale părinţilor în mărime de ¼ pentru un copil, 1/3-pentru doi copii şi ½-pentru 3 şi mai mulţi copii.

În temeiul art. 76 Codul familiei, (1) În cazurile cînd părintele care datorează întreţinere copilului său are un salariu şi/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primeşte salariu şi/sau alte venituri, total sau parţial, în natură, ori nu are un salariu şi/sau alte venituri, precum şi în alte cazuri cînd, din anumite motive, încasarea pensiei de întreţinere, sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanţial interesele uneia dintre părţi, instanţa judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreţinere într-o sumă băneasc fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă băneasc fixă şi sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri conform art.75. (2) Cuantumul sumei băneşti fixe încasate în conformitate cu alin. (1) se determină de instanţa judecătorească, ţinîndu-se cont de starea materială şi familială a părţilor, de alte circumstanţe importante şi păstrîndu-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

Instanța de judecată constată drept cert al reclamantei la încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor.

Potrivit art. 4 alin. (1) lit.a), c) și d) Legea privind drepturile copilului nr.370 din 30 noiembrie 2023, respectarea şi garantarea drepturilor copilului se realizează conform următoarelor principii respectarea şi promovarea cu prioritate a interesului superior al copilului; respectarea priorităţii privind creşterea şi educarea copilului în familie; dreptul prioritar al părinţilor de a-şi educa copiii conform propriilor convingeri şi responsabilizarea părinţilor cu privire la exercitarea drepturilor şi îndeplinirea obligaţiilor părinteşti.

Articolul 8 alin.(1) și (2) al aceiași Legi stabilește că fiecare copil are dreptul să locuiască într-o familie, să îşi cunoască părinţii, să beneficieze de grija lor şi să coabiteze cu aceştia. Răspunderea pentru creşterea copilului şi pentru asigurarea dezvoltării acestuia le revine în primul rând părinţilor sau, după caz, reprezentanţilor legali/responsabililor legali ai acestuia. Ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea, educarea şi întreţinerea copilului.

Potrivit art.18 alin.(1) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, în vigoare pentru Republica Moldova la 25 februarie 1993, statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creșterea copilului și asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților săi legali. Aceștia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

Conform art.3 alin.(1) al aceleiași Convenții, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități

administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Instanța reține că obligaţia de întreţinere a copilului de către părinţi este o obligaţie solidară, aceştia fiind obligaţi în comun la întreţinere, nu pe cote-părți, fiecare contribuind proporţional cu mijloacele sale. Or, părintele cu care locuiește copilul își execută nu doar obligațiile patrimoniale de întreținere a copilului, ci și obligațiile nepatrimoniale față de copil și anume educația, creșterea și îngrijirea zilnică a copilului minor.

Prin urmare, instanța consideră inechitabilă partajarea egală a obligațiilor patrimoniale de întreținere a copilului minor între ambii părinți, fără a ține cont și de celelalte obligații pe care le au părinții față de copii lor minori și cum sunt acestea împărțite în complexitatea lor. Deci părintele care îngrijește zilnic de copilul minor (frecventarea grădiniței, școlii, igiena zilnică, prepararea hranei, temele pentru acasă, dezvoltarea intelectuală și moral-spirituală a copilului), este limitat în timpul dedicat muncii și activităților profesionale, având mai puține șanse de a avea câștiguri suplimentare, mai mari. Respectiv, celălalt părinte, care nu participă zilnic la educarea și creșterea copilului contribuie lunar prin aport financiar proporțional la educarea copilului, contribuția sa calculându-se în așa mod încât să fie păstrat nivelul de trai obișnuit al copilului. În consecinţă, obligaţia de întreţinere a copilului minor de către părinţii săi are ca finalitate asigurarea mijloacelor materiale necesare acoperirii cheltuielilor legate de hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, îngrijirea sănătăţii, satisfacerea nevoilor social culturale ale copilului precum şi a oricăror alte cheltuieli pe care le reclamă creşterea, educarea, învăţătura şi pregătirea profesională a acestuia.

În cazul în care pe parcursul examinării cauzei se va stabili că încasarea pensiei de întreţinere sub forma unei cote din salariu şi/sau alte venituri lezează substanţial interesele uneia dintre părți, instanța judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă plătită lunar.

Astfel, instanța de judecată consider oportun încasarea pensiei de întreținere a copilului minor într-o sumă bănească fixă.

Reclamanta solicită încasarea pensiei de întreținere a copilului minor ***** a.n.***** în sumă de 3000 lei lunar.

Mai mult decât atât, în cazul încasării pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă, urmează să se țină cont de starea materială și familială a părților, de informația eliberată de Biroul National de Statistică cu privire la valoarea minimului de existență pentru un copil, precum și de alte circumstanțe importante.

Aici, instanța de judecată reține că, potrivit informației Biroului Național de Statistică, pentru anul 2023, valoarea minimului de existență, pentru un copil de vârsta de la 7-17 ani în orașe mari – 3 613,7 lei lunar, având în vedere că întreținerea copilului minor urmează a fi asigurată de ambii părinți.

La acest capitol, actele pricinii denotă corectitudinea și temeinicia pretenției reclamantei cu privire la încasarea pensiei de întreținere în proporție de 3000 lei lunar, începând cu data depunerii cererii de chemare în judecată, adică 29 noiembrie 2023 și până la atingerea majoratului copiilor.

Totodată, instanţa de judecată reține că ***cuantumul stabilit de Biroul Național de Statistică este unul orientativ și <u>nu obligatoriu</u>***. Or, această sumă ***reflectă <u>minimul</u> de existență***, cheltuielile reale de întreținere a unui copil fiind mult mai mari. În această ordine de idei, instanța de judecată relevă că părinții sunt obligați să creeze copilului condiții adecvate pentru creșterea și dezvoltarea acestuia, atât fizică cât și psihologică, astfel încât întreținerea nu urmează a fi acordată doar la nivelul minimului de existență.

Din acest motiv, micșorarea sumei pentru întreținerea copilului minor nu poate fi acceptată, deoarece necesitățile specifice vârstei copilului reclamă costuri ce depășesc simpla întreținere. Iar potrivit prevederilor art. 3.1 al Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului din 20.11.1989, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

Instanța de judecată relevă că, întreţinerea materială a copiilor minori este o obligaţie fundamentală, consfinţită în art.48 alin.(2) din Constituţia Republicii Moldova care expres stabileşte că părinţii au îndatorirea de a asigura creşterea, educaţia şi instruirea copiilor. Or, creşterea, educaţia şi instruirea copiilor este posibilă numai în condiţiile exercitării corespunzătoare a obligaţiilor părinteşti de întreţinere materială a acestora.

La caz, se reţine că, obiectul obligaţiei de întreținere îl formează mijloacele necesare traiului, adică alimente, locuință, îmbrăcăminte, medicamente, nevoi spirituale, dar şi mijloace necesare pentru creşterea, educarea, şi pregătirea profesională a copiilor.

Or, instanța de judecată reiterează, că părinții au obligația de a întreține, educa și susține copiii săi minori, astfel, participarea benevolă a tatălui în viața copilului constituie atât un drept al său, la care se și atribuie procurarea de către el la propria inițiativă a produselor, lucrurilor și altor bunuri de necesitate cotidiană, cât și o obligație, la care se referă impunerea lui la plata pensiei de întreținere a copilului.

La caz, instanţa de judecată face referire la normele de drept național și internațional, care stabilesc că răspunderea pentru creșterea copilului și asigurarea dezvoltării sale le revine ambilor părinți, care indiferent de situațiile de conflict apărute între ei trebuie să se conducă înainte de orice de interesul superior al copilului, deoarece oricărui copil îi este recunoscut dreptul la un nivel de viață suficient pentru dezvoltarea sa fizică, mintală, spirituală, morală și socială, iar părinților care au în grijă un copil le revine în primul rând responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităților și a mijloacelor lor financiare, condițiile de viață necesare dezvoltării copilului.

Astfel, ținând cont de starea materială și familială a părților, minimul de existenţă actual şi ocrotirea intereselor copiilor, instanța de judecată consideră necesar de a admite în această parte acțiunea și de a stabili cuantumul pensiei de întreținere a copilului minor în mărime de 3000 lei, începând cu data depunerii acțiunii – 29 noiembrie 2023 și până la atingerea majoratului de către copil, care este o sumă corespunzătoare necesităților reale ale copilului minor și în coroborare cu coșul necesar de cheltuieli la care ambii părinți trebuie în mod egal să participe.

Potrivit art. 98 Codul Familiei, (2) Pensia de întreţinere se încasează de la data adresării în instanţa judecătorească.

Instanța de judecată reține că, reclamanta***** a depus la data de 29 noiembrie 2023 cererea de chemare în judecată, inclusiv privind încasarea pensiei de întreținere a copilului minor.

Capătul de cerere privind decăderea din drepturile părintești , urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Instanţa atestă că, reieşind atât din legislaţia naţională, cît şi cea internaţională - Codul familiei a RM, Declaraţia drepturilor copilului, Convenţia ONU privind drepturile copilului, copilul se bucură de ocrotire specială şi i se va oferi posibilităţi favorabile şi înlesniri care să-i îngăduie a se dezvolta fizic şi moral, spiritual şi social, în mod sănătos şi normal, iar ambii părinţi au şi poartă o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului, iar statul însă va lua toate măsurile pentru protejarea copilului împotriva oricăror forme de violenţă, abandon sau neglijenţă.

Fiecare copil are dreptul să locuiască în familie, să-şi cunoască părinţii, să beneficieze de grija lor, să coabiteze cu aceştia, cu excepţia cazurilor în care despărţirea de un părinte sau de ambii părinţi este necesară în interesul copilului.

Lipsirea de drepturile părinteşti sau limitarea în aceste drepturi poate fi efectuată doar de instanţa judecătorească pentru motive expres prevăzute de lege.

Conform art. 67 Cod familiei al RM, Părinţii pot fi decăzuţi din drepturile părinteşti dacă: a) se eschivează de la exercitarea obligaţiilor părinteşti, inclusiv de la plata pensiei de întreţinere; b) refuză să ia copilul din maternitate sau dintr-o altă instituţie curativă, educativă, dintr-o instituţie de asistenţă socială sau alta similară; c) fac abuz de drepturile părinteşti; d) se comportă cu cruzime faţă de copil, aplicînd violenţa fizică sau psihică, atentează la inviolabilitatea sexuală a copilului; e) prin comportare amorală, influenţează negativ asupra copilului; f) suferă de alcoolism cronic sau de narcomanie; g) au săvîrşit infracţiuni premeditate contra vieţii şi sănătăţii copiilor sau a soţului; precum şi h) în alte cazuri cînd aceasta o cer interesele copilului.

Articolul 68 Cod familiei al RM prevede că, (1) Decăderea din drepturile părinteşti are loc numai pe cale judecătorească. (2) Acţiunea privind decăderea din drepturile părinteşti poate fi pornită de celălalt părinte, tutorele copilului, autoritatea tutelară locală/teritorială. (3) Cererea privind decăderea din drepturile părinteşti se examinează cu participarea obligatorie a autorităţii tutelare locale/teritoriale. (4) Instanţa judecătorească este obligată să transmită, în termen de 3 zile din momentul când hotărârea privind decăderea din drepturile părinteşti a rămas definitivă, o copie a acesteia organului stare civilă din raza teritorială a instanţei.

Sancțiunea decăderii din drepturi părinteşti, reglementată de Codul familiei, reprezintă cea mai severă măsură din dreptul familiei şi este cea mai gravă sancțiune civilă luată împotriva părinţilor pentru greșita exercitare a drepturilor şi îndatoririlor de părinte, care are loc numai pe cale judecătorească.

Criteriul de bază în toate litigiile de familie în care sunt implicaţi copii minori îl reprezintă principiul asigurării şi promovării cu prioritate a interesului superior al copilului.

Reieşind din circumstanţele de fapt şi motivele de drept, instanţa a stabilit că reclamanta*****, înaintînd cerinţa de decădere din drepturile părinteşti a pîrîtului *****, a invocat drept motiv precum că pîrîtul nu își vizitează copilul, nu participă la educația copilului, nu-şi onorează obligaţia privind întreţinerea materială a fiicei sale și are restanță la plata pensiei de întreținerea copilului minor.

În conformitate cu art.118 Cod procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Instanţa de judecată va respinge ca neîntemeiate pretențiile reclamantei, din următoarele motive.

Articolul 16 din Legea nr. 338 din 15 decembrie 1994 privind drepturile copilului statuează că fiecare copil are dreptul să locuiască în familie, să-şi cunoască părinții, să

beneficieze de grija lor, să coabiteze cu aceştia, cu excepția cazurilor în care despărțirea de un părinte sau de ambii părinți este necesară în interesul copilului.

În același context art. 51, 52 Codul familiei statuează dreptul copilului la abitație în familie și de a comunica cu părinții și alte rude. Familia este o instituție protejată de art. 8 din Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului.

Reclamanta a invocat că pîrîtul nu își vizitează copilul, nu ține legătură cu copilul, nu participă la educația și întreținerea copilului.

Conform art.117 al. (1), (2) Cod procedură civilă, Probe în pricini civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a pricinii. În calitate de probe în pricini civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea pricinii, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor.

Referitor la argumentul reclamantei privind faptul că pîrîtul nu-şi onorează obligaţia privind întreţinerea materială a fiicei sale, ca temei de decădere din drepturile părintești, instanța reține că pentru decăderea din drepturile părinteşti pe motivul eschivării de la plata pensiei de întreţinere este necesară existenţa unor probe concludente şi pertinente care ar demonstra cu certitudine că părintele (părinţii) se eschivează cu **rea-credinţă**, inclusiv cu **viclenie**, de la plata pensiei de întreţinere.

Reclamanta nu a prezentat careva probe în susţinerea pretenţiilor sale, că într-adevăr în acţiunile pîrîtului este prezentă vinovăţia în neexecutarea obligaţiei de întreținere a copilului, nu vizitează copilul.

Însă, nu s-a constatat eschivarea cu rea-credinţă, or cu viclenie, de la onorarea obligaţiei privind întreţinerea materială a copilului minor, din partea pârâtului.

Or, nu au fost prezentate dovezi care ar forma concluzia precum că prin acţiunile sau inacţiunile sistematice ale pârâtului se pune în pericol sănătatea fizică şi psihică a copilului, dezvoltarea lor morală, asigurarea condiţiilor de trai şi materiale sau primejduiesc învățătura şi instruirea minorului.

La soluţionarea pricinii date, instanţa de judecată a ţinut cont şi de faptul că decăderea din drepturile părinteşti este o sancţiune care poate fi aplicată faţă de părinţii care din culpă gravă nu-şi îndeplinesc obligaţiunile faţă de copil sau fac abuz de drepturile părinteşti.

Conform art.9 din Convenţia cu privire la drepturile copilului statele părţi vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinţii săi împotriva voinţei acestora, exceptând situaţia în care autorităţile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare şi cu respectarea legilor şi a procedurilor aplicabile, că această separare este în interesul suprem al copilului. O astfel de decizie poate deveni necesară în cazuri particulare cum ar fi, de exemplu, în cazul copiilor maltrataţi sau neglijați de părinţi sau în cazul în care părinţii trăiesc separat şi se impune luarea unei hotărâri cu privire la locul de reşedinţă a copilului.

Statele părţi vor respecta dreptul copilului care a fost separat de ambii părinţi sau de unul dintre ei de a întreține relaţii personale şi contacte directe cu cei doi părinţii ai săi, în mod regulat, exceptând cazul în care acest lucru contravine interesului suprem al copilului.

Articolul 18 alin.(1) al Convenţiei internaţionale din 20.11.1989 cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, prevede că statele părţi vor depune eforturi pentru asigurarea recunoaşterii principiului potrivit căruia ambii părinţi au o răspundere comună pentru creşterea şi dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creşterea copilului şi asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rînd părinţilor sau, după caz,

reprezentanţilor săi legali. Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

Situaţie de acest fel este reglementată şi în art.27 alin.(2) din Convenţie, care prevede că părinţilor şi oricăror altor persoane care au în grijă un copil le revine în primul rînd responsabilitatea de a asigura, în limita posibilităţilor şi a mijloacelor lor financiare, condiţiile de viaţă necesare dezvoltării copilului.

Astfel, reglementările menţionate arată că, conform legislaţiei, ambii părinţi au datoria de a îngriji, participa moral și educaționa la întreţinerea și educarea copilului minor.

Reclamanta nu a demonstrat că pîrîtul se exchivează de la îndatoririle sale părintești față de copilul său minor, anume prin viclenie și cu rea credință.

Instanța reieterează că, nu poate pronunța o hotărâre de admitere a pretențiilor bazată doar pe presupuneri și argumente nejustificate.

Astfel, instanța de judecată reține că, potrivit prevederilor art. 239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Or, în conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1), (5) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.

Astfel, deoarece nu s-a confirmat temeinicia pretențiilor invocate de reclamantă, instanţa de judecată le va respinge ca neîntemeiate.

Potrivit jurisprudenţei CEDO, în cauzele de acest fel, examinarea elementelor care servesc cele mai bine interesele copilului este întotdeauna de o importanţă fundamentală (cauza *Johansen împotriva Norvegiei*, hotărîrea din 07.08.1996, Culegerea 1996-III, paragraful 64), interesul copilului trebuie considerat ca fiind primordial şi că doar un compartiment deosebit de nedemn poate determina ca o persoană să fie privată de drepturile sale părinteşti în interesul superior al copilului (cauza *Gnahore împotriva Franţei*, nr.40.03/98, paragraful 59, CEDO 2000-IX şi *Johansen* citată anterior, paragraful 78).

Totodată, CEDO subliniază totuşi că acest interes prezintă un dublu aspect (cauza *Gnahore*, menţionată mai sus, paragraful 59): pe de o parte, să le garanteze copiilor o evoluţie într-un mediu sănătos; pe de altă parte, să menţină legăturile acestora cu familia, cu excepţia cazului în care aceasta s-a arătat a fi nedemnă, deoarece distrugerea acestei legături determină ruperea copilului de rădăcinile sale (cauza *Maumousseau şi Washington împotriva Franţei*, nr.39.388/05, paragraful 67).

Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, a menționat ***că pentru un părinte şi copilul său a fi împreună reprezintă un element fundamental al vieţii familiale, chiar dacă relaţia între părinţi a fost ruptă*** (*Elsholz v. Germania, hotărâre din 13 iulie 2000, §43*). Măsurile ce implică decăderea din drepturile părintești ar trebui să fie aplicate numai în circumstanțe excepționale și pot fi justificate doar dacă sunt motivate de o cerință imperativă care se referă la interesele copilului (*M.D. și alții v. Malta, hotărâre din 17 iulie 2012, §76*).

Atestînd circumstanţe menţionate, instanţa de judecată nu a stabilit motivele de fapt şi de drept invocate de reclamantă, drept eschivare a lui ***** de la obligaţiunile sale părinteşti de

educare şi întreţinere a copilului minor, din care temei cererea privind decăderea ultimei din drepturile părinteşti este neîntemeiată şi pasibil de respins.

Referitor la repartizarea cheltuielilor de judecată instanța de judecată decide următoarele.

În temeiul art. 84 Cod de procedură civilă (în vigoare la data înaintări acțiunii civile), se impune cu taxă de stat fiecare cerere de chemare în judecată (iniţială şi reconvenţională), cererea intervenientului principal, cererea vizînd cauzele cu procedură specială, cererea de eliberare a ordonanţei judecătoreşti, cererea de declarare a insolvabilităţii, cererea de eliberare a titlului executoriu privind executarea hotărîrilor arbitrale, cererea de apel, cererea de recurs, precum şi cererea de eliberare a copiilor (duplicatelor) de pe actele judecătoreşti.

Potrivit art. 85 alin.(1) Cod de procedură civilă (în vigoare la data înaintări acțiunii civile), de taxă de stat pentru judecarea cauzelor civile se scutesc reclamanţii în acţiunile de încasare a pensiei de întreţinere.

În conformitate cu art. 87 alin.(1) lit.c) Cod de procedură civilă (în vigoare la data înaintări acțiunii civile), valoarea acţiunii se determină din suma totală a obligațiilor de plată pe un an – în acţiunile pentru plata pensiei de întreţinere.

Astfel, reieșind din faptul că cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial, iar reclamanta*****, a fost scutită prin efectul legii de la plata taxei de stat instanța de judecată consideră necesar de a încasare de la pîrîtul ***** în beneficiul Statului taxa de stat în sumă de 1080 lei (3000 x 12 x 3%).

În astfel de circumstanțe, apreciind obiectiv probele administrate în ansamblu şi interconexiunea lor în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură, judecătorul concluzionează că acțiunea depusă de Corjan Natalia împotriva lui Corjan Andrei, intervenient accesoriu DPDC Ciocana mun. Chișinău, cu privire la determinarea domiciliului copiilor minori și încasarea pensiei de întreținere a copiilor minori, urmează a fi admisă parţial.

În conformitate cu 63, 75 Codul familiei, art. art.236, 238-241 Cod de procedură civilă al Republici Moldova, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de***** împotriva lui *****, intervenient accesoriu DPDC sec. Botanica mun. Chișinău cu privire la încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și decăderea din drepturile părintești, parțial.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui***** pensia pentru întreţinerea copilului minor ***** a.n. ***** în sumă bănească fixă în mărime a câte 3000 (trei mii,00) lei lunar pentru copil, începând cu 29 noiembrie 2023 până la atingerea majoratului de către copil.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de***** împotriva lui *****, intervenient accesoriu DPDC sec. Botanica mun. Chișinău cu privire la decăderea din drepturile părintești în privința copilului minor *****, ca neîntemeiată.

Se încasează de la ***** în beneficiul Statului taxa de stat în mărime de 1080,00 (una mie optzeci,00) lei.

În conformitate cu pct. 67 al Hotărârii Curții Constituționale nr. 39 din 14 octombrie 2017 privind excepția de neconstituționalitate a articolelor 15 alin.(2) lit. d) și 38 alin. (4) lit. f) din Codul de executare, prezenta hotărâre, în partea plății pensiei de întreţinere, urmează a fi executată imediat, la expirarea termenului de 15 zile din data pronunțării.

Hotărârea cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile, de la momentul pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
Judecător ***Olga Boțan***

Copia corespunde originalului,
Judecător ***Olga Boțan***